

۱۰۰

کارگر سوسیالیست

سال یازدهم، دوره دوم نشریه اتحادیه سوسیالیست‌های انقلابی ایران ۱۱ اردیبهشت ۱۳۸۰

زنده باد اول ماه مه!

صدمین شماره نشریه به مناسبت اول ماه مه

چشم انداز مبارزات کارگری: از حالت تدافعی به حالت تعارضی م. رازی ص ۲

«روز کارگر»: تداوم مبارزات ضد سرمایه داری صفحه ۴

جشن اول ماه مه در اطراف جهان صفحه ۵

صفحه ۷

اطلاعیه های «کانون مستقل کارگری»

گفتو و شنود با نادر شکيبا فعال جنبش کارگری در اتاق «روشنگران» paltalk اول ماه مه، هشت شب اروپا

پیش بسوی ایجاد تشکلهای مستقل کارگری!

پیش بسوی ایجاد حزب پیشتاز انقلابی!

سرنگون باد نظام سرمایه داری! زنده باد انقلاب سوسیالیستی!

چشم انداز مبارزات کارگری از حالت تدافعی به تعارضی

م رازی Razi@kargar.org

صدمین شماره نشریه «کارگر سوسیالیست» مصادف با اول ماه مه، روز جهانی کارگر، انتشار می یابد.

در شماره نخست نشریه بیش از یک دهه پیش در گسست از اعتقادات قیم مآبانه و خرده بورژوازی محافل روشنفکری پیش خود چنین نوشتیم:

«در ایران، پس از تجربه جنبش انقلابی و در مقابله با بیش از یک دهه اختناق و جنگ و استثمار شدید، قشر پیشرو طبقه کارگر شکل گرفته است. کارگران جوان کارخانجات، بخشی از سربازان از جبهه برگشته، هواداران سابق سازمان های مدافع طبقه کارگر و اقشار تحت ستم..... آنان که در دشوار ترین شرایط اختناق بدون وقفه و با شهامت خود را سازمان داده و در مقابل رژیم سرمایه داری مقاومت کرده اند، قشر پیشروی پرولتاریای ایران را تشکیل می دهند.»

«وظیفه اصلی سوسیالیست های انقلابی در شرایط کنونی کوشش در برقراری ارتباط نزدیک با این قشر است.»

(دفترهای کارگری سوسیالیستی، شماره ۱، نوامبر ۱۹۹۰).

یک دهه پس از جهت گیری اخص سوسیالیستهای انقلابی بسوی پیشروی کارگری؛ امروز تحولات نوینی در درون این قشر اجتماعی مشاهده می شود. مبارزات کنونی کارگران پیشرو و تحولات آتی صحت سیاستهای نشریه «کارگر سوسیالیست» را در طی ۱۰۰ شماره پیش به اثبات رسانده و اکنون زمان تمرکز نیروها در راستای همبستگی با مبارزات کارگری و پیشروی کارگری و تدارک حزب پیشتاز انقلابی، فرا رسیده است.

یکی از شاخص های اصلی چشم انداز جنبش کارگری را می توان گذار از حالت تدافعی به حالت تعارضی ارزیابی کرد. علت این تغییرات نیز دو گانه است.

مبارزات ضد سرمایه داری کارگران و پیشروی کارگری

اول، کسب تجارب در سطح مبارزات روزمره

تغییرات در ماهیت و تجارب مبارزه جویی کارگران علیه مدیران و رژیم نمایانگر مرحله نوینی از عمل آنهاست. اگر در دوره گذشته اعتراضات و اعتصابات کارگری محدود و استوار بر مطالبات صنفی در سطح کارخانه بود، در دوره اخیر فعالیت آنها به سطح اعتراضهای خیابانی و بستن جاده ها پیرامون شعارهای سیاسی کشانده شده است.

برای نمونه در هفته پیش، حدود ۴۷۵ نفر از کارگران شرکت کفش شادان پور در اعتراض به حقوق ۱۱ ماهه معوقه خود جاده قدیم کرج را مسدود کردند. عدم پرداخت حقوق معوقه در بسیاری از کارخانه های ایران از جمله شرکت قطعات فولاد ایران، شرکت چوب ایران، شرکت بهپوشی، شرکت مقواسازی کرج و شرکت سوپا و همچنین بسیاری دیگر مشاهده شده است. همچنان در اوایل اردیبهشت جمعی از کارگران شرکت پلاستیک شمال به علت اخراجها در مقابل این شرکت دست به تجمع اعتراضی زدند. و در ۲۲ فروردین حدود ۴۰۰ کارگر کارخانه پارچه بافی شهید فرصتیان شیراز در مقابل این کارخانه (خیابان برق) تجمع کرده و مطالبات خود را طرح کردند. در این کارخانه طی ۲ سال گذشته حدود ۴۳۰ کارگر بیکار شده اند. کارگران که در چند سال گذشته تنها متکی بر دریافت بیمه بیکاری بوده اند، اکثراً این مزایای را در سال جاری از دست خواهند داد. همچنین ۵۰۰ تن از کارگران کفش شادان پور در جاده قدیم کرج، به علت عدم دریافت ۹ ماه حقوق و دیگر مزایا، دست به اعتراض زدند. همزمان ۵۰۰ نفر از کارگران قراردادی دانشگاه علوم پزشکی خراسان؛ و کارگران شرکت واحد اتوبوسرانی تهران و حومه به علت کسری حقوق اسفند ماه؛ و همچنین ۵۰۰ تن از کارگران کشاورزی اصفهان (۱۹ و ۲۰ فروردین) به علت نبود آب کشاورزی؛ دست به اعتراض های گسترده زدند

اعتراضات کنونی کارگران شادان پور (و سایرین) به دنبال اعتراضهای کارگران علاءالدین و مبلایران بوده است. اما در دوره آتی این قبیل اعتراضها در این محدوده باقی نمانده که به اشکال نوینی تکامل خواهد یافت. حرکتهای «تک واحدی و کارخانه ای» به اعتراضهای هم آهنگ و سراسری مبدل خواهد شد. (رجوع شود

۳۷ در صد صادرات غیر نفتی؛ ۱۰۰ در صد صادرات نفتی و ۵/ ۹۵ درصد واردات در کنترل کامل دولت متمرکز شده است (کمسیون ترویج بازرگانی و صادرات وابسته به اتاق بازرگانی). از سوی دیگر باند «معتدل» و به اصطلاح «اصلاح طلب»، روش دیگری برای پیشبرد مسایل اقتصادی مد نظر داشته است. این باند که متکی بر سرمایه داری «صنعتی» (سبک جهان سومی آن)، تکنوکراتهای بلند پایه دستگاه دولتی، قشرهای روشنفکر متمایل به نظام سرمایه داری غربی و طبقه متوسط مرفه «بالای شهر نشین» است، خواهان برقراری نظامی مترادف با «قوانین بین المللی» و شرکت در بازار جهانی سرمایه داری است (روشی مشابه به دوره نظام شاهنشاهی). اقدامات اخیر این باند به ویژه پس از کسب اکثریت در مجلس (تا آنجایی که در تقابل کامل با نظر «رهبر» قرار نگرفته) در این راستا بوده است. تغییر قوانین سرمایه گذاری برای سرمایه های خارجی (بیش از ۵۰ در صد سهام) و «همایش بین المللی» (۲۶ مهر) با دعوت ۳۰ شرکت آلمانی، انگلیسی، ایتالیایی، فرانسوی، چینی، استرالیایی، مصری، عربستان سعودی، سوریه ای، مالزی به ایران و تشویق آنها به سرمایه گذاری (۷/۸ میلیارد دلاری) و همچنین مذاکرات اقتصادی با دول غربی و غیره همه در جهت استحکام بخشیدن این هدف بوده است.

کشمکش ها و تناقض های هیئت حاکم که ریشه در دو سیاست متناقض مذکور دارد، چنانچه به توفیق باند اصلاح طلب منجر گردد، زمینه را برای سرازیر شدن سرمایه های غربی و ایرانی به کشور فراهم خواهد آورد. در آنصورت چرخ های ایستاده و نیمه ایستاده صنایع به حرکت در آمده و اشتغال کارگران در کارخانه ها را ضروری خواهد کرد. اما این حرکتها به سوی سرمایه داری مدردن شبه شاهنشاهی در عین حال استثمار مضاعف را بر کارگران اعمال خواهد کرد. زیرا نتایج وخامت اقتصادی ناشی از ندانم کاری ها و حیف میل های «آقازاده ها» و سران رژیم و تخریب اقتصادی پس از جنگ، چنان شدید است که سرمایه داری نو پا، به تشدید روند تولید و افزایش استثمار مضاعف بر کارگران مجبور خواهد کرد. تحت چنین وضعیتی اتحادیه های کارگری زرد و «اصلاحات» بر اساس نیاز بانک های بین المللی و صندوق جهانی پول معرفی و به مرحله اجرا در خواهد آمد. زمینه ریزی چنین اقداماتی نقداً آغاز شده است (برای نمونه تشکیل حزب کارگران اسلامی).

به اطلاعیه اول ماه مه «کانون مستقل کارگری». در محور چنین حرکتهایی ضرورت ایجاد و گسترش یک تشکل مستقل کارگری سراسری پدید خواهد آمد. اطلاعیه های اخیر «کانون مستقل کارگری» نمایانگر چنین روندی است.

تشکلات و سخنگویان پیشروی کارگری

اگر در دوره پیش به علت عدم وجود رهبری کارگری، سخنگویان وابسته به رژیم (مانند حسن صادقی «رئیس شوراهای اسلامی کار سراسر کشور» و علیرضا محبوب «دبیر کل خانه کارگر») به سخنگویان کارگران مبدل شده بودند، در دوره آتی با ایجاد تشکلهای مستقل کارگری به جای نهادهای دولتی مانند «خانه کارگر»، «شوراهای اسلامی کار»، «انجمن های صنفی»، «انجمن های اسلامی» و «حزب کارگران اسلامی»، سخنگویان و نمایندگان واقعی کارگران در سطح کارخانه ها ظاهر شده و از مطالبات کارگران مستقیماً دفاع خواهند کرد.

مطالبات کارگران تکامل می یابد

مطالبات کارگری که در دوره حول مسایل مشخصی صنفی و سیاسی در سطح کارخانه ای بوده است امروز در آستانه اول ماه مه به شعارهایی مبدل گشته که رودرروی کارگران را با نظام حاکم تشدید می کند. مطالباتی نظیر «شرکتهایی که تولیدشان متوقف می شود و دست به بیکارسازی می زنند با وام بانکی به خود کارگران واگذار کنید» (رجوع شود به اطلاعیه «کانون مستقل کارگری») از جمله مطالباتی است که طبقه کارگر را در مرحله آتی برای بدست گیری حقوق خود تا سرحد براندازی رژیم آماده می کند.

جهت گیری اساسی رژیم برای احیای یک

نظام سرمایه داری مدرن

وجود دو گرایش نظری در درون هیئت حاکم و تشدید بحران آنها انعکاس خود را در دوره آتی در درون جنبش کارگری خواهد گذاشت.

از یکسو باند محافظه کار رژیم، به اصطلاح «تمامیت خواهان»، که عموماً پایه در سرمایه داری سنتی بازار دارد، همواره خواهان یک اقتصاد بسته «اسلامی» و تمرکز قدرت اقتصادی در دست دولت بوده است. طبق آمار دولتی ۸۶ در صد تولید ملی ایران؛

عمل نشان داد که نه تنها قدرت اجرای قول و قرارهای خود به کارگران را نداشته که خود همراه با باند «تمامیت خواه» به سرکوب و ارباب کارگران دامن زده است. اعتراض های اخیر کارگری در اوج کشمکش های باندهای مختلف هیئت حاکم، در آستانه انتخابات ریاست جمهوری، نشانگر این واقعیت است که از دیدگاه کارگران مبارز، دعوای رژیم بر سر ایجاد رفاه اجتماعی برای کارگران و سایر زحمتکشان نیست، بلکه دعوا بر سر ایجاد یک نظم «نوین» سرمایه داری به جای یک نظم «کهن» سرمایه داری است. مسئله بر سر «استثمار» کارگران متکی بر یک ایدئولوژی و سلسله مراتب قرون وسطی و جایگزینی آن با «استثمار مضاعف» بر اساس یک نظام مدرن سرمایه داری است. دوم، سال پیش در ۱۱ اردیبهشت ۱۳۷۹، هزارها تن از کارگران در مقابل وزارت کار و امور اجتماعی دست به تظاهرات گسترده ای زدند. تظاهرات آنها بر علیه مصوبات ۸ اسفند ۱۳۷۸ مبنی بر محرومیت کارگران کمتر از ۵ نفر در کارگاه از مزایای بیمه اجتماعی بود. با عقب راندن سران رژیم، امسال لبه تیز مطالبات کارگران بر اساس شعارهای مشخصی نظیر افزایش دستمزدها متناسب با تورم، بازپس گیری حقوق عقب افتاده، قطع اخراجها و بیکارسازی ها، حق اعتصاب، تغییر «قانون کار» و کنترل بر امور کارگری بنا نهاده شده است. اینها شعارهایی است که رودررویی کارگران با کل نظام سرمایه داری را به مرحله نوینی می رساند. تحقق برخی از این شعارها پایه های نظام سرمایه داری را در دوره آتی تکان اساسی خواهد داد.

سوم، کارگران ایران در سال گذشته دریافته اند که دیگر نمی توانند بدون سازماندهی سراسری و هم آهنگ به مطالبات اصلی خود دستیابند. تجربه مبارزات پراکنده کارگران می تواند در سال آتی به هم آهنگی و گسترش اعتصابات و اعتراضهای کارگری منجر گردد. در دوره آتی مبارزه برای ایجاد تشکلهای مستقل کارگری (مستقل از تمام جناح ها و احزاب)، با مبارزات ضد سرمایه داری کارگران، پیوند خورده است. مبارزه برای تحقق تشکلهای مستقل کارگری به یکی از نیازهای محوری کارگران مبدل شده است.

اتحادیه سوسیالیستهای انقلابی ایران

بیست و هشت فروردین هزار و سیصد و هشتاد

بدیهی است که تغییرات آتی اعتماد به نفس در درون طبقه کارگر را افزایش داده و روحیه مبارزه جویی آنها را در مقابل یک نظام سرمایه داری جهانی سومی تشدید خواهد کرد. از اینرو نیز مبارزات طبقه کارگر وارد مرحله نوینی پیرامون مطالبه محوری ایجاد تشکل مستقل کارگری آغاز خواهد شد.

چشم انداز جنبش کارگری و نقش انقلابیون

در چنین وضعیتی است که مبارزه برای احقاق مطالبات انتقالی از قبیل کنترل کارگری بر تولید و توزیع، باز کردن دفاتر دخل و خرج، حق اعتصاب و تشکلهای مستقل کارگری در دستور کار پیشروی کارگری قرار خواهد گرفت.

اما ایجاد و تداوم چنین نهادهایی بدون تدارک برای تشکیل حزب پیشتاز انقلابی به اهداف نهایی خود نخواهد رسید. در نتیجه یکی از وظایف سوسیالیستهای انقلابی در دوره آتی ضمن حمایت و ایجاد کمیته های همبستگی با تشکلهای مستقل کارگری، تدارک نظری و تشکیلاتی همراه با پیشروی کارگری در راستای تشکیل حزب واقعی کارگری است. احزاب و سازمانهایی خود - ساخته ای که با نام «کمونیست» و «کارگر» به نیابت از طرف طبقه کارگر و بدون داشتن کوچکترین ارتباطی با پیشروی کارگری قیم مآبانه برای کارگران «خط» و «مشی» از خارج از کشور صادر می کنند تا انحلال کامل خود و پیوستن به پیشروی کارگری نقشی در روند انقلاب کارگری آتی ایفا نخواهند کرد.

یازده اردیبهشت هزار و سیصد و هشتاد

«روز کارگر»

تداوم مبارزات ضد سرمایه داری

اول ماه مه، روز جهانی کارگر فرا می رسد. در ایران، این روز خجسته بین المللی کارگری، نه تنها با جشن و سرور بر گذار می شود که روز آغاز و تداوم مبارزات ضد سرمایه داری در سطح نوینی نیز هست. در سالی که سپری شد، کارگران ایران تجارب مهمی کسب کردند.

اول، ماهیت یک نظام سرمایه داری و جناح های درونی آن تا حدود زیادی عریان شد. جریان موسوم به «اصلاح طلب» در

جشن اول ماه مه (۱۱ اردیبهشت)

در اطراف جهان

در فلسطین:

زننده باد INTIFADA

امسال، یعنی یک دهه بعد از فرو ریختن استالینیزم در اتحاد جماهیر شوروی و زیر سایه رکود جهانی نظام سرمایه داری، در فلسطین جنبش ضد سرمایه داری شکل گرفته است.

در کبک، پراگ و سیاتل، در آسیا و آمریکای جنوبی، کارگران و دانشجویان به استثمار و ستم اقتصاد «آزاد» «نه!» گفته اند. این «آزادی»، یعنی آزادی برای فقیر بودن، استثمار شدن، ستم دیدن، گرسنه و بیکار گشتن.

نابرابری و فقری که نظام سرمایه داری طی ده سال گذشته برای اتحاد جماهیر شوروی و کشورهای بلوک شرق به ارمغان آورده، شرایط این کشورها را بهتر از دوران بوروکراسی و پلیسی گذشته، تحت نام «کمونیسم» نکرده است.

در تبلیغات گستاخانه ای که از سوی احزاب بورژوازی و سوسیال دموکرات، در این ده سال انجام گرفته، همواره کوشش شده تا نشان داده شود که آلترناتیو دیگری در برابر «بازار آزاد» وجود ندارد. اما با روند سرازیری اقتصاد در سطح بین الملل عملاً هر هفته ده هزار نفر در اطراف جهان به خیل بیکاران افزوده می شوند.

در نتیجه اغلب کارگران، دانشجویان، جوانان و بازنشستگان نهایتاً به این جمع بندی رسیده اند که آینده طبقه کارگر در سطح بین المللی در سوسیالیسم نهفته است.

در اسرائیل، دولت جنگ افروز شارون و پرز، مرتب به کارگران حمله می کند. این دولت، با وفاداری به آنچه که آمریکا بر آن دیکته می کند و تعلقات فنانیکش به سنت نژاد پرست صهیونیسم، نیمی از جمعیت کارگران آن کشور را به طرف پرتگاه سرمایه داری می کشاند: یعنی حداقل دستمزد، کار بدون سازماندهی و از دست دادن حقوق اجتماعی.

در اسرائیل، خدمات پزشکی عمومی از بین رفته، آموزش و پرورش مناسب، فقط در اختیار ثروتمندان قرار دارد. کارخانجات برای سود بیشتر سرمایه داران، یا خصوصی شده و یا به اردون انتقال داده می شوند.

خیلی از کودکان در اسرائیل، در فقر مصیبت باری بسر می برند. از کارگران خارجی بمنظور پرداخت دستمزد کمتر، استفاده می شود. این کارگران نه تنها از دستمزدی بسیار پایین تر از کارگران اسرائیلی برخوردارند که محیط کار آنها نیز بشکل شرم آوری نا مناسب و غیربهداشتی است. دهکده های عرب نشین در شرایط بسیار ناهنجار و شرایط اجتماعی حاکم بر توده مردم وحشتناک است.

اینهمه امروزه همان اندازه محصول نظام سرمایه داری است که در زمان مارکس، هنگام نوشتن مانیفست کمونیست بود. مارکس در آنجا اینطور تجزیه و تحلیل می کند که جامعه به دو قطب استثمار شده و استثمارکننده، ستم کش و ستمگر تقسیم می گردد.

از آنجائیکه هیچگونه حزب کارگری مستقلی که نماینده کارگران و خواسته های آنها باشد، وجود ندارد، ما لزوم شکل گیری یک حزب انقلابی کارگری که بین المللی هم باشد را می بینیم. حزبی که بتواند نیروهای مترقی را رهبری نموده تا در سرنگون کردن نظم حاکم و برقراری آلترناتیوی انسانی و دموکراتیک، متکی بر اقتصاد با برنامه و دموکراسی کارگری، قدم بردارد.

امروزه توده مردم عرب فلسطین از جمله پیشروان این حرکت هستند. بورژوازی صهیونیست اسرائیل برای جنگ دیگری بر علیه مردم فلسطین، حقوق دموکراتیک و استقلال خاک این مردم آماده شده است.

مردم فلسطین در برابر ظلم و خشونت که دولت اسرائیل بعد از نشستی که در شهر اسلو پایتخت نروژ داشت، بر این مردم اعمال کرد، قیام کرده و بر علیه اشغال و ترور کشور خود بلند شدند. صد تن جان خود را برای دموکراسی و عدالت از دست می دهند و هیچ تردیدی ندارند که در کنار صهیونیسم نمی توان در صلح و آرامش بسر برد.

در سرزمین اشغالی و از میان «مسئولان ملی فلسطین»، لایه ای حقیقی و پرولتری در حال شکل گرفتن است که رهبری نسل آینده را به عهده خواهد گرفت.

در ماه مه امسال ما بار دیگر از سوسیالیسم انقلابی بعنوان تنها آلترناتیو برای دموکراسی واقعی و کارگری یاد می کنیم. زننده باد بین الملل انقلابی نو که بشریت را به طرف آینده ای با عدالت سوق خواهد داد.

در بریتانیا:

پلیس قصد حمله به تظاهرات را دارد و وحشتی خاص، جو این کشور را در رابطه با تظاهرات ضد سرمایه داری اول ماه مه فرا گرفته است. با وجود اینهمه گزافها و دروغهای رو در رو که بوسیله رژیم گسترده شده، بسیار مضحک است اگر تصور کنیم که این تظاهرات در دفاع از دموکراسی و برعلیه شرایطی نباشد که استاندارد کشور را به خطر انداخته است.

در این چند روز اخیر، بطور مرتب از طرف پلیس اعلامیه هایی در بزرگترین روزنامه های انگلستان به چاپ رسیده است. برای نمونه در روزنامه های «دیلی تلگراف» و «فایننشال تایمز» روز اول ماه آوریل آمده بود که:

«۲۰۰ تن از افراد پلیس، به محل مخفی تمرین آنارشپیستها که می خواهند اوضاع شهر لندن را در روز اول ماه مه بهم بریزند، یورش بردند. از این محل برای تمرین ۵۰۰ آشوبگر استفاده می شد تا در آن روز به پلیس حمله ور شوند.»

«اوبزرور» در مقاله ۸ آوریل خود آورد که بما اطلاع رسیده که: «واحد های مسلح فوری را برای آنروز به حالت آماده باش خواهند گذاشت»!!! روز ۵ آوریل، «گاردین» می نویسد: «تظاهرکنندگان ضد سرمایه داری قصد دارند تا اتفاقات خشونت آمیز ماه مه سال پیش را تجدید کنند. سال گذشته تعداد آنان به ۱۵۰۰۰ نفر رسید...» البته سال گذشته تعداد در واقع ۱۰۰۰۰ تن بود و بیشترین خرابی، شکسته شدن چند ویتترین مغازه بیشتر نبود.

روز ۱۴ آوریل «گاردین» مقاله دیگری نوشت که در آن خطوط اصلی «جاده خشونت» کشیده شده بود.

بزرگ جلو دادن ابعاد این «خشونت» بوسیله پلیس و دولت، یکی از ابعاد سه گانه استراتژی برای آنروز است؛ اول، ترساندن مردم از شرکت در این راهپیمائی. دوم، آماده کردن اذهان مردم برای رفتار وحشیانه پلیس و قبول قانون خصمانه ای که اخیراً در این مورد از پارلمان انگلستان گذشت.

سوم، دور کردن اذهان عمومی بطور کلی از اصل جریان و دلیل این تظاهرات. البته، این بخش از کار آنها جای تعجب ندارد، زیرا دفاع کردن از نظام سرمایه داری کار ساده ای نیست. تعداد جمعیتی که هر سه سال به علت فقر جان خود را از دست می دهند، بیش از عده انسانهایی است که بدست نازیها کشته شده و یا در جنگ جهانی دوم از بین رفتند.

به محض اینکه طبقه حاکم احساس خطر کند، آزادی و دموکراسی از جامعه محو می گردد. قدرتمندان در ایتالیا صحبت از جمع کردن جشن اول ماه مه را می کنند. انگلستان اخیراً چند سازمان را غیر قانونی اعلام کرده است و از طرف پلیس نیز اعلام شده است که اگر لازم شود، این قانون را می توانند در مورد مخالفان سرمایه داری نیز پیاده کنند.

با رشد جنبشهای مردمی، مبارزات طبقاتی فوراً زیر نظر گرفته می شوند. ما بعنوان سوسیالیستهای انقلابی، اعلام می داریم که دفاع از خود «حمله» نامیده نمی شود و معتقدیم که از حق دموکراتیک خود، برای تظاهرات می باید دفاع نماییم.

در آلمان:

تظاهرات انقلابی روز اول ماه مه در برلن ممنوع گشت

تاریخچه این تظاهرات به اواسط دهه ۱۹۸۰ برمی گردد که از آن پس مرکز توجه جریانات چپ و جوانان برلن غربی شد. مسئولان آن شهر که از جریانات راستگرا می باشند، اعلام کرده اند که این امر برای جلوگیری از آشوبی است که در آن منطقه برپا می شود.

ریاکاری تا چه حد؟ این ممنوعیت را برای تظاهرات اول ماه مه، زمانی قائل شده اند که به راهپیمائی فاشیستها اجازه قانونی داده می شود. پلیس اعلام کرده است که در برابر هرگونه گردهمایی، بلافاصله عکس العمل نشان می دهد. در این رابطه، پلیس نقداً ۵۰ نفر از ضد فاشیستها و سازمانهای مستقل را فراخوانده است تا از شرکت آنها در تظاهرات اول ماه مه جلوگیری بعمل آورده شود.

اینهمه، بخشی از برنامه مجلس است تا بطور کلی حق راهپیمائی را در آن منطقه از مردم بگیرند. دلیل دیگر آنستکه «تظاهرات انقلابی روز اول ماه مه» تبدیل به موقعیتی بسیار رادیکال برای جوانان گشته است. این البته در کنار جذابیتی است که این روز برای جناحهای چپ اتحادیه های کارگری و جنبش کارگری در کل دارد. سال گذشته ۱۵۰۰۰ نفر در این تظاهرات شرکت کردند.

همه کارگران، جوانان و سازمانهای دانشجویی می باید در این روز با حضور فعال خود در راهپیمائی، این نقشه ها را نقش بر آب کنند.

ماريو بانكو، جوان ۱۸ ساله است كه به علت دفاع از برادرش كه مورد حمله وحشيانه يك نتونازيست قرار گرفت، از ماه مارس تا كتون زنداني است. گفته مي شود كه ممكن است براي ماريو ۱۵ سال زنداني مقرر گردد.

نتونازيست سپس در گذشت و دادستاني اكنون مي خواهد تا جرم ماريو را به قتل ارتقاء دهد.

ماريو و برادرش از افراد سرشناس در مبارزات ضد فاشيستي هستند.

تلخيص از سارا قاضي
Workers Power

شرکت شادان پور را با وام بانكي به كارگران واگذار كنيد

بعد از حدود ۹ ماه تلاش براي گرفتن حقوق عقب افتاده، از تومار نويسي تا حركتهای مختلف اعتراضی و بی نتیجه بودن این حركتها، روز يكشنبه ۱۹ فروردین كارگران شرکت شادان پور در محل دفتر مركزي این شرکت واقع در خیابان مهرآباد دست به تجمع اعتراضی زدند و خواستار دریافت حقوق معوقه ۹ ماهه خود شدند.

كارگران وضعیت خود را برای مردم حاضر در محل توضیح می دادند و مردم با ابراز همدردی از كارگران حمایت می کردند. لازم به توضیح است كه مدیریت شرکت حدود ۹ ماه است كه شرکت را رها کرده و خبری از او نیست.

ضمن تاکید بر پرداخت بی چون و چرای حقوق معوقه كارگران شرکت شادروان پور، نظر «كانون مستقل كارگری» اینست كه شرکت شادان پور باید با وام بانكي به كارگران واگذار شود. نظر خانه كارگری ها چیست؟

«كانون مستقل كارگری» ۲۰ فروردین ۱۳۸۰

این وظیفه همچنان بر دوش تمام اتحادیه های كارگری و احزاب سوسیال دموكرات سنگینی می كند.
از حق تظاهرات خود بر علیه سرمایه داری دفاع كنید.

در كانادا:
مبارزات كبك

دنیای جدید به دینای كهن با رژه خود دستور می دهد
در هفته گذشته، حدود ۸۰۰۰ نفر در مبارزات و تظاهرات سه روزه در شهر كبك در كانادا شرکت کردند. ۱۱۰۰۰ نفر در تظاهرات روز جمعه ۲۰ آوریل و ۶۸۰۰۰ نفر در رژه روز شنبه ۲۱ آوریل كه از طرف كنگره كارگری كانادا، ایالات متحده آمریکا و اتحادیه های كارگری آمریکای لاتین سازماندهی شده و اتحادیه های كارگری اصلی را در برمی گرفت، شرکت جستند. «دیوار آبروریزی» دور محل اجلاس، بنا شده از بتون و فولاد، بزیر کشیده شد. هزاران كارگر از رژه آرام به حمله به محل اجلاس روی آوردند. بیش از ۴۰۰ نفر دستگیر شده و فضای شهر را غبار گاز اشك آور و دود پوشانیده بود.

در حقیقت این حركتی بود فراتر از جریان سیاتل. اتحاد بین جوانان ضد سرمایه داری و پیشروترین عناصر كارگری سازماندهی شده را عملاً می شد دید. تجربیات حاصل از آن به نفع فعالان اروپائی در کشورهای اسپانیا، ایتالیا و سوئد كه خود را برای اول ماه مه آمده می كنند، بسیار مهم خواهد بود.

مقایسه این جمعیت با جمعیت حاضر در سیاتل خود، نشانگر رشد جریانات ضد سرمایه داری در این دوران اخیر است.

در حالی كه گروه اول رژه می رفت، حدود ۲۰۰۰ كارگر اتحادیه ای به آنها پیوسته و پس از روبوسی و گریه شادمانی، در دو دسته به راهپیمائی ادامه دادند.

برخورد خشونت آمیز و وحشیانه پلیس در دستگاههای خبری سرمایه داری، به «تظاهرات وحشیانه» تعبیر شد. اما تنها ناظران عینی اند كه شاهد راستین این واقعه می باشند.

مردم اروپا باید خود را برای یک برخورد شدید آماده كنند. پلیس حزب كارگر انگلستان و حزب سوسیال دموكرات سوئد بهتر از پلیس كانادا و آمریکا نخواهد بود.

زنده باد همبستگی بین المللی!

در اسلواکی

روز همبستگی با ماريو بانگو در پراگ

رادیو روشنگران

<http://www.kargar.org/Roshangaran.htm>

اول ماه مه ۱۱ اردیبهشت

از پیام های شادباش تا گام های عملی

روز جهانی کارگر، فقط یک روز تاریخی و سمبلیک نیست.

روز جهانی کارگر، روز تبریک و شاد باش گفتن های بالا دستی ها به کارگران نیست.

روز جهانی کارگر، روز تجلی وحدت و اراده طبقه کارگر است، روز میثاق همبستگی برای بدست آوردن حقوق پایمال شده است.

روز کارگر، روز فریاد دردهای مشترک، روز اراده واحد است.

روز جهانی کارگر، روز حرکت مستقل طبقه کارگر است، بدون هیچ فرمان از بالای شاه، خدا، قهرمان، روز دمیدن در کوره خود، بدست خود.

خجسته باد اول ماه مه (۱۱ اردیبهشت) روز عمل مستقیم کارگران، فریاد بیواسطه آرزوها، روز تجلی اراده واحد و مستقل.

۱۱ اردیبهشت امسال بکوشیم تا علاوه بر فریاد خواستهای مشترک، علاوه بر نمایش همبستگی و قدرت، مبارزات آتی مان را هم آهنگ کنیم. بکوشیم این روز را نقطه شروع ارتباطمان قرار دهیم و در سال جاری این ارتباطات را در جهت هم آهنگی حرکت های اعتراضی مان تحکیم بخشیم، تا بتوانیم حرکت های تک واحدی و کارخانه ای را در جهت بدست آوردن خواسته هایمان به حرکت های هم آهنگ و متحد بدل سازیم.

اول ماه مه را به ایجاد رفاقت های جدید کارگری، به روز تبادل تجربه و مشورت تبدیل کنیم.

همین الان، ۲ هزار کارگر شادان پور ماهیاست که حقوق دریافت نکرده اند.

کارگران مبارز علاء الدین علی رغم جاده بستن ها، تظاهرات جلوی مجلس و وزارت کار مشکلاتشان حل نشده باقی مانده است.

تجمع کارگران بنیاد بتون برای اعتراض به اخراج ۲۰۰ نفر از کارگران این شرکت، کار ساز نبوده، تظاهرات کارگران کفش سه ستاره، در مقابل وزارت صنایع و مورد ضرب و شتم قرار گرفتن کارگران به بار نشست، چرا این اعتراضات نباید هم آهنگ شود؟

چرا در گیلان نباید، کارگران نساجی شمال، ترنج کلانی، ایران جیکا، نخ تاز، شرکت تَنسار، شیر پاستوریزه گیلان و دهها شرکت

دیگر که تا ۳۰ ماه حقوق عقب افتاده دارند، با کارگران شرکت الکتریک رشت که چند روز است در اعتصاب بسر می برند، هم آهنگ شود؟

هم سرنوشتان، عمر اعتراضات تک واحدی و کارخانه ای بسر آمده و کارساز نیست، با ایجاد کمیته های ارتباط و از طریق تماس این کمیته ها با دیگر شرکت هایی که مشکلات ویژه مشترک دارند، حرکت مان را هم آهنگ کنیم، فقط با حرکت های هم آهنگ و متحد می توانیم به خواسته هایمان برسیم.

با ارسال اطلاعیه ها ی حمایتی از خواست های کارگران شرکت هایی که درگیر مستقیم مبارزه برای کسب حقوقشان هستند، از طرف کارگران دیگر کارخانجات، اتحاد کارگرمیان را وسعت بخشیم. ما با خواسته ها و شعارهای زیر، روز جهانی کارگر را گرامی خواهیم داشت.

- تشکل مستقل ایجاد باید گردد!
- اعتصاب، اعتراض حق مسلم ماست!
- اتحاد، اتحاد کارگران اتحاد!
- حقوق کارگران، بدون چون و چرا پرداخت باید گردد!
- تمام کارگران، شامل قانون کار!
- قانون کار اصلاح باید گردد!
- حقوق کارگران با در صد تورم تعیین باید گردد!

زنده باد اول ماه مه (۱۱ اردیبهشت) روز اتحاد و همبستگی کارگران جهان!

پیش بسوی تشکل های مستقل کارگری!

«قانون مستقل کارگری» ۲۲ / اسفند ۱۳۷۹

«تمام کارگران شامل قانون کار»

کارگران کارگاه های زیر پنج نفر جزء خانواده ی بزرگ کارگری اند، حمله به حقوق آنها، حمله به حقوق کل کارگران است. خارج کردن کارگران کارگاه های زیر پنج نفر بازگشت به دوران برده داری است. کارگران کارگاه های زیر پنج نفر باید به شمول قانون کار باز گردند.

«قانون مستقل کارگری» ۳ اردیبهشت ۱۳۸۰

• حقوق کارگران را بدون چون و چرا پرداخت کنید!

- شرکتهایی که تولیدشان متوقف می شود و دست به بیکارسازی می زنند با وام بانگی به خود کارگران واگذار کنید!

هر ماه کارگران شرکتهای جدیدی به جمع کارگرانی که پرداخت حقوقشان عقب افتاده اضافه می شوند. امروز کارگران شرکتهای مختلف از ۲ ماه تا ۳۰ ماه حقوق عقب افتاده دارند. اخبار تکاندننده ی بیکارسازیهای ناشی از تعطیل شرکتهای همچنان ادامه دارد. ابعاد فاجعه گسترده و سراسری است. از شمال تا جنوب و از غرب تا شرق کارگران ایران زیر گیوتین حقوق معوقه و بیکارسازیها قرار گرفته اند. چشمان نگران خانواده های کارگران به آینده نا معلوم خود و نان آورشان خیره است، آینده برایشان تاریک و تیره است.

آمار شرکتهای تعطیل شده و نیمه تعطیل فقط در ۲ ماه گذشته به بیش از ۳۰ شرکت رسیده و این تعداد فقط تعدادی است که ما از آن مطلع هستیم. بخشی از این شرکتهای عبارتند از:

شرکتهای تعطیل شده:

- شرکت اتصالات- تولید کننده اتصالات گاز با حدود ۷۵ کارگر
- شرکت اطمینان شیر- تولید کننده شیر آلات گاز با حدود ۶۳ کارگر
- شرکت پشم بافی ابریشم با حدود ۲۴۰ کارگر
- شرکت نخ تاب با حدود ۶۰۰ کارگر
- شرکت شباب غرب با حدود ۲۰۰ کارگر تولید کننده ی رنگ و لولا
- شرکت رنگ کار با حدود ۲۲۰ کارگر
- شرکت پنیر غرب با حدود ۵۰ کارگر
- شرکت مومیایی ایران با حدود ۴۰ کارگر
- شرکت رب غلظت کرمانشاه با حدود ۵۰ کارگر
- شرکت گونی بافی فاخر با حدود ۱۲۰ کارگر
- شرکت گونی بافی بیستون با حدود ۱۰۰ کارگر

- مجتمع قدیمی با حدود ۵۰ کارگر
- شرکت کاشی نقش و نگار با حدود ۱۱۰ کارگر
- شرکت کاشی بیستون با حدود ۷۰ کارگر

و دهها شرکت نیز در حال نیمه تعطیل هستند که از آنجمله اند:

- پشم بافی کشمیر با حدود ۳۵۰ کارگر
- فرش غرب با حدود ۷۰۰ کارگر

هزاران کارگر در تهران، مشهد، یزد، شیراز، گیلان، کردستان، اصفهان، کرمانشاه، قزوین، ساوه، و دیگر شهرهای کشور با حقوق عقب افتاده در معرض بیکاری اند، تنها راه گرفتن حقوقهای معوقه و جلوگیری از بیکار سازیها حرکت متحد و مشترک است. در چند سال گذشته تجربه نشان داد حرکتهای تک واحدی چندان کارساز نیست، ما بخشی از کارگران بیکار شده و حقوق عقب افتاده در تهران، سعی داریم در روز ۱۱ اردیبهشت (اول ماه مه) کمیته ای ایجاد کنیم با نام «کمیته پی گیری حقوقهای معوقه و جلوگیری از بیکارسازی». این کمیته متشکل از نمایندگان انتخابی و واقعی مان خواهد بود، ما می توانیم از طریق این کمیته مشکلاتمان را متحداً پی گیری کنیم.

هر شرکتی که در معرض تعطیلی قرار دارد یا هر شرکتی که کارگرانش حقوق معوقه دارند می توانند در این کمیته یک نماینده داشته باشند. این کمیته یا نمایندگان انتخابی آن از مسئولین زیربط یا نمایندگان دولت خواهند خواست به مشکلات کارگران پاسخ گویند و با نمایندگان مجلس و دولت و هر نهاد زیربط بر سر مشکلات خود مذاکره خواهند کرد. این کمیته مذاکرات خود را به کارگران این شرکتهای جهت تصمیمات بعدی انتقال می دهند که تصمیمات بعدی از طرف خود کارگران اتخاذ شود تا حرکتهای بعدی به شکل متحد و هماهنگ پیش برود. دیگر کارگران در مراکز دیگر استانها می توانند چنین کمیته هایی ایجاد و حرکتهایشان را هماهنگ کنند.

زنده باد اول ماه مه روز همبستگی کارگران جهان

«کانون مستقل کارگری» ۴ اردیبهشت ۱۳۸۰

زنده باد اول ماه مه

روز وحدت و اراده طبقه کارگر

زنده باد اول ماه مه

روز وحدت و اراده طبقه کارگر

قطعنامه

- ۱- ما خواهان امضاء پیوند نامه شماره ۸۷ و ۹۸ سازمان بین المللی کار در باره آزادی سندیکایی و حق تشکل و مذاکرات دسته جمعی برای ایجاد تشکلهای مستقل کارگری هستیم.
- ۲- ما خواهان متوقف کردن بیکارسازیها و اخراجها بی رویه کارگران هستیم.
- ۳- ما خواهان پرداخت فوری حقوق معوقه ی همه کارگران هستیم.
- ۴- ما خواهان بازگشت کارگران کارگاههای زیر ۵ نفر به شمول قانون کار هستیم.
- ۵- ما خواهان تأمین امنیت شغلی بر کارگران قراردادی و پیمانی از طریق استخدام دائم و لغو قراردادهای موقت کار هستیم.
- ۶- ما خواهان ایجاد تسهیلات و تأمین امنیت شغلی برای زنان کارگر این اولین قربانیان بیکارسازیها و اخراجها هستیم.
- ۷- ما خواهان ایجاد کار برای هر کارگر آماده به کار هستیم.
- ۸- ما خواهان تأمین حداقل زندگی برای کارگران بیکار تا هنگام اشتغال هستیم.
- ۹- ما خواهان به رسمیت شناخته شدن حق اعتصاب و اعتراض برای بدست آوردن خواستههای کارگری مان هستیم.

«کانون مستقل کارگری»

۱۱ اردیبهشت ۱۳۸۰

عمل کارگری (انگلیسی)

<http://www.kargar.org/english.htm>

از همه کسانی که به شأن و منزلت انسانی می اندیشند. از همه کسانی که حاضرند در راه تحقق خواستههای محرومترین انسانها یک قدم، فقط یک قدم بردارند. از همه کسانی که با شنیدن - ۳۰ ماه حقوق عقب افتاده کارگران، از لگدمال شدن حقوق اولیه شریف ترین انسانها، از نگاه معصوم و بی فروغ کودکان خانواده های کارگری در رنجند، از همه آنهایی که گرفتن حقوق کارگر را حق طبیعی هر کارگری می دانند و ندادن حقوق کارگر را جنایت و بازگشت به برده داری، از کسانی که در مقابل ستم سرمایه داران و زراندوزان، از کارگران و خواستههای حداقل شان دفاع می کنند، دعوت می کنیم در روز جهانی کارگر در کنار ما کارگران و در همدردی با ما کارگران در سردادن شعارهای مستقل کارگری، کارگران را یاری کنند.

اول ماه مه، ما کارگران همراه خانواده هامان فریادگر حداقل حقوق انسانی مان خواهیم بود.

«کانون مستقل کارگری»

۸ اردیبهشت ۱۳۸۰

بحث و گفتگو در اتاق «روشنگران» paltalk

نادر شکبیا

فعال جنبش کارگری

اول ماه مه - سه شنبه ساعت هشت شب به وقت اروپا
(هفت شب GMT) - یازده صبح به وقت ونکوور - دو بعدازظهر نیویورک
در باره:

- «کانون مستقل کارگری»
- تحلیل اوضاع جنبش کارگری ایران مطالبات و تشکلات کارگری
- قانون معافیت کارگاههای ۵ نفر به پائین
- مفهوم تشکل مستقل کارگری
- مشکلات ویژه زنان کارگر